

- hij heette Bill en zij Helen - die beiden werkzaam waren als psycholoog aan het Columbia Presbyterian Medical Center in New York. Bill werd als eerste aangesteld in de functie van directeur van de afdeling psychologie. Een paar maanden later voegde Helen zich bij hem. In de eerste zeven jaar van hun relatie hadden ze veel problemen met elkaar. Ze bleken volkomen tegengestelde karakters te hebben. Hoewel ze enerzijds goed met elkaar konden samenwerken, waren er op het persoonlijke vlak veel spanningen en conflicten. Ze hadden niet alleen moeilijkheden in hun eigen relatie, ze hadden ook problemen met andere mensen op de afdeling, met andere afdelingen van het medisch centrum en in de samenwerking met andere medische faculteiten. Zoiets is typerend voor de sfeer binnen een grote universiteit of een medisch centrum en Columbia vormde daarop geen uitzondering. Het *keerpunt* kwam op een lentedag toen zij samen naar het Cornell Medical Center moesten aan de andere kant van de stad, waar ze regelmatig een vergadering hadden met collega's uit andere vakgebieden. Daar waren meestal onverkwikkelijke toestanden met een hoop ellebogenwerk en zwartmakerij, ook iets wat heel gewoon is in een universitaire omgeving. Zijzelf deden er net zo goed aan mee door andere mensen te bekritisieren en te veroordelen. Maar op die dag,

vlak voordat ze op weg gingen naar de vergadering, deed Bill, die een rustige en bescheiden man was, iets wat voor zijn doen heel ongewoon was. Hij stak tegenover Helen een vurig betoog af waarin hij zei dat er naar zijn idee toch een betere manier, een andere weg moest zijn om met die vergaderingen en de problemen die zich daar voordeden om te gaan. Hij vond dat ze elkaar liefdevoller en toleranter moesten behandelen in plaats van zich te laten leiden door competitiedrang en kritiek.

Net zo onverwacht en ongewoon was de reactie van Helen: ze was het met hem eens en beloofde plechtig dat ze hem zou helpen die andere weg te vinden. Dat ze het eens waren was voor beiden een volkomen verrassing, aangezien ze vroeger geneigd waren elkaar te bekritisieren in plaats van te accepteren. Hun verbintenis - samen een andere weg vinden - laat zien dat mensen elkaar kunnen vinden in een gemeenschappelijk doel, en dat is, zoals ik in het begin al zei h  t middel om tot een oplossing te komen. Wie wil weten hoe het met Bill en Helen verder is gegaan, mag met mij contact opnemen. Wie van ons voelt zich geroepen de rol van Bill op zich te nemen en wie die van Helen?

Jo Janssen, Cuijk,

Tel.: 0485-32 12 05, E-mail: janssenjo@tiscali.nl

175

bijen

nejd

CURSIEF

Rik Oldeven

'Verenigen doe je met een krant'

Deelnemers aan een beginnerscursus staan meestal verstoeld bij het aanhoren van de wijze waarop bijenvolken worden verenigd. 'Met een krant...? Met welke dan? Of maakt dat niet uit?' De Telegraaf wil in de groep nog wel eens hoge ogen gooien en dat komt goed uit. Hoe meer drukinkt in welke kleur dan ook, hoe beter. Want het gaat tenslotte om de geur. Maar ook de gaatjes van de ontzegelvork in die krant en de honing in de buurt daarvan aangebracht, kunnen het verenigingsproces gunstig beïnvloeden.

Ik denk wel eens: zo zou die al jarenlang beoogde fusie tussen onze grotere en kleinere imkerbonden moeten plaatsvinden. Met een krant, een aantal gaatjes en wat honing. Als de vereniging tussen de bonden tot nu toe niet gelukt is, ligt het - bijologisch gesproken - dus   f aan de krant   f aan de gaatjes   f aan de honing. Laten we dat even met elkaar doornemen. Aan de krant kan het niet liggen. Er is maar één krant in bijenland: BIJEN. En dat blad is elf jaar geleden al door vereniging tot stand gekomen. We weten dus al lang hoe dat moet. Zou het dan aan die gaatjes liggen of aan de honing die je daarop smeert? Ik denk het. Om in het beeld te blijven: je zou die gaatjes ook wat groter kunnen maken. Met een potlood of een pen bv. Je geeft zo wat meer opening. Ook zou je wat meer honing kunnen gebruiken die door die openingen dan wat rijkelijker vloeit. Nou ja, de conclusie ligt voor de hand. De 'krant' BIJEN heeft al gezorgd voor dezelfde geur. Als we nou eens wat scheutiger zouden worden in de uitwisseling van informatie en in het spreiden van middelen, zou de vereniging, de fusie in een mum van tijd een feit kunnen zijn. Zonder slachtoffers. We moeten het w  l willen natuurlijk. Of moeten we wachten totdat het moet?